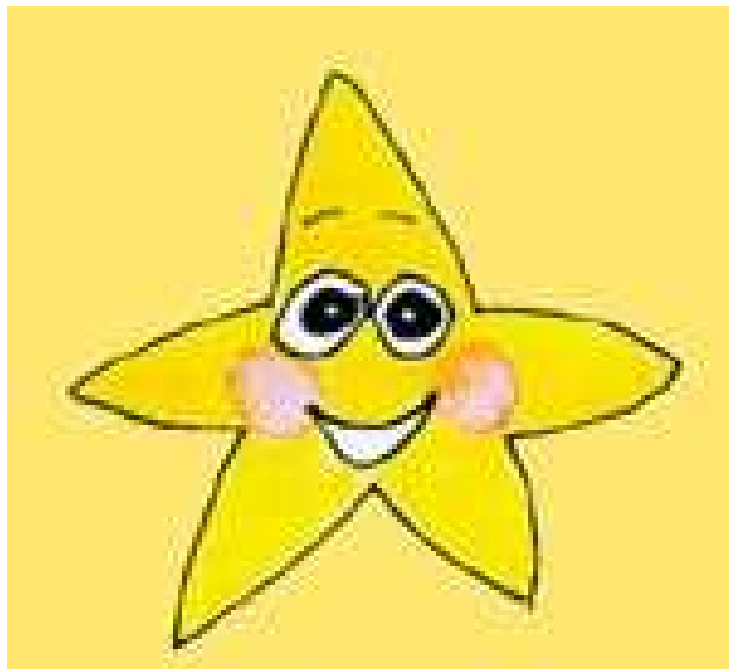

כוכב הים הראשון

סיפור דלפין גבוריט
ציורים אדוארדו סילגוארו

לפני שנים רבות השמיים היו הרבה יותר קרובים לאדמה מאשר הם עכשיו.
הדינוזאורים התהלכו לעתים עם הראש בעננים, דבר שהיה מסוכן במקצת.
ובאמת לעתים הם קיבלו נזלת מהעננים הקרים ולא פעם נדקרו מהקוצים
של הכוכבים.

והכוכבים יכלו להביט מקרוב על בני האדם. שעשעו אותם מאוד הריבים
האנושיים והם עקבו אחרי האירועים האנושיים, כמו שהיום קוראים ספרים
או מביטים בטלוויזיה.

התלונות הרבות ביותר היו לכוכבים שנמצאו מעל הים, כי לא היה להם במה להשתעשע. פני הים היו שקטים ורק לעתים רחוקות קפץ החוצה דג כלשהו או נראה סילון של לווייתן. ולא נשאר להם אלא ליהנות מהבבואות שלהם עצמם בפני המים ורבים מהם נעשו מאוהבים מאוד בעצמם. אפשר היה רק לשמוע שיחות בין השכנים כמו "אינך חושב שאני קצת חיוור הערב?" "אכן חסר לך קצת זוהר. לעומת זאת אני קיבלתי אור נהדר בזמן האחרון!"

בין כל אלה היה כוכב אחד אומלל מאוד כי היה קצר ראייה ולא יכול היה לבחון את בבואתו במים. הוא שאל מדי פעם את שכניהם כדי שיספרו לו את מצבו, אך קשה היה לו להאמין להם כי חשד בקנאתם ורוע-לבם. לכן, כדי לראות את עצמו טוב יותר ירד נמוך אל פני הים ובסוף.. נפל לתוך המים!

המים כיבו אותו והוא נשאר רק גוף רך, בעל חמש זרועות וללא כל זוהר.
הוא התבייש מאוד ולא ניסה, אך גם לא רצה, לחזור לשמיים.
מאותו היום הוא נע, כמו רוח רפאים במעמקי הים.